

Ko je priletela prva kepa, povzdignil je Matevzelj glavo, ali izpregovoril ni ničesar.

Kmalu prileti druga . . . tretja.

Starček reče tiho: „Ali ne bodeta pri miru?“

Toda lepa beseda je bila bob v steno pri neporednih dečkih. — Z žalostjo gleda hromi starec, kako je razposajena ta mladina. Ko pa le ne jenja Tončkova nagajivost, povzdigne Matevzelj svojo grčasto palico, kakor bi ga hotel udariti.

Nagajiveca se mu posmehujeta; saj dobro vesta, da ju ne more zadeti.

„Le smijajta se neporedneža,“ grozi se starček, „ali se ne bojita kazni božje, ker tako grdo delata s starim človekom. Tudi jaz sem bil svoje dni vesel in sem skakal, pa ljudi sem pustil pri miru. Bog je v nebesih in njegova roka vaju lahko zadene — — vesta!“

„Ali se ne bojita kazni?“ ponavlja starček s tresočim glasom in desnica se je še bolj krepko oprijela berгле.

„Hr-r-r-um! Hrrum!“ zagrmi nakrat pred hišo in obupajoč klic se razlega daleč tjà po vrtu. Kaj je to bilo? —

Oj grôza! Sneg je zdrsnil s strehe.

Tončka je podsulo; Janezek pa leži na tleh. k sreči je skočil nekoliko v stran, da ga ni zadela vsa sila težkega snegá, ki se je vsled toplote ogrel na strehi in zdrsnil pod kap.

Blaževčevi hitro pritekó pogledat, kaj se je zgodilo. Ko vidijo nesrečo, ne premišlujejo, kaj jim je storiti; z rokami in lopatami razkopavajo sneg. V malo trenotkih dobé Tončka izpod snega.

Ali vstati ni mogel. Zdrobilo mu je nogo, zato so ga morali nesti v hišo. Trpel je hude bolečine.

Urno pokličejo zdravnika. Zdravnik preišče rano. Ko ga oče v velikih skrbéh vprašajo, če se je Tonček hudo pokvaril, odgovori zdravnik: „Zacelilo se boe sicer, ali hrom boe ostal vse svoje žive dni.

Takó je prišel Blaževčev Tonček v nesrečo. Zadela ga je pravična kazen božja. Sam je postal hrôm, ker je dražil starega in hromega Matevzlja.

A vi, otroci, spoštujte stare ljudi! Zapomnite si, da še zmirom Bog lahko tako kaznuje, kakor je kaznoval tistih dvainštirideset otrok, ki so dražili proroka Elizeja.

Hotenski.!

Marija.

Kapelica lična
Na gričku stoji,
V njej mati se Božja,
Marija častí.

K njej ljudstvo prihaja
Od daleč okrog;
Rešenja jo prosi
Iz bridkih nadlog.

In Mati presveta
Poslušá prošnjé,
Ter vsacemu pomoč
Tolažbo dajé.

!Janko Zagorski.

